

Χριστίνα Αποστολίδη: “Δεν σκεπάζουμε απλά τις επιλογές των παιδιών μας – συχνά δεν τις αφήνουμε καν να υπάρξουν”

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε Επικοινωνία και Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και εργάζεται στον χώρο του μάρκετινγκ. Τα τελευταία χρόνια ζει με την οικογένειά της στο Ηράκλειο της Κρήτης.

Γράφει ιστορίες για παιδιά κι εφήβους καθώς και παιδικά τραγούδια. Έκανε ντεμπούτο με το βιβλίο Ο λύκος και η πεταλούδα, ενώ συνέχισε τη συγγραφική της πορεία με τα βιβλία Το άτακτο καπέλο και Οχ, πρασίνισα! (όλα από τις Εκδόσεις Μίνωας, ενώ κυκλοφορεί επίσης και το Οχ, κοκκίνισα!).

Ωστόσο, έκανε ιδιαίτερως αισθητή την παρουσία της με το Πάρτι στο Ποτάμι (κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Ψυχογιός) το οποίο συμπεριλήφθηκε στον διεθνή κατάλογο White Ravens 2023 αλλά και στη Βραχεία Λίστα του Ελληνικού Τμήματος της IBBY 2023.

Εδώ και λίγες εβδομάδες κυκλοφορεί και πάλι από τις Εκδόσεις Ψυχογιός το νέο της βιβλίο με τίτλο Χόρεψε μαζί μου, ένα εύρυθμο, καλοδουλεμένο βιβλίο που μας εντυπωσίασε και αποτέλεσε την αφορμή για να σας συστήσουμε μια ταλαντούχα ανερχόμενη συγγραφέα.

#διανазουμε /#διανазουμε mazi τη Χριστίνα Αποστολίδη σε #Συνέντευξη στο #ELNIPLEX.

Πώς είναι να έχεις τρεις μπαμπάδες; Ίσως να μην είχες εσύ η ίδια, αλλά κάποια που ξέρεις νομίζω ότι σίγουρα σου έχει πει...

Για κάθε παιδί, η οικογένειά του είναι η πραγματικότητά του. Για τη Φτερωτή, τη μικρή πτεροδάκτυλο, αυτή η πραγματικότητα είναι μια ποικιλόμορφη αγέλη στο προϊστορικό δάσος. Οι μπαμπάδες ικανοποιούν ο καθένας διαφορετικές ανάγκες της Φτερωτής. Με τον Τελευταίο Δεινόσαυρο στη Γη, παίζουν, κολυμπούν στο ποτάμι, εξερευνούν το δάσος... Με το Μονόφθαλμο Φίδι διαβάζουν ιστορίες και συζητάνε με τις ώρες, ενώ ο Πλατύποδας χωρίς Ουρά είναι αυτός που περιποιείται πληγωμένα φτερά και ψυχές με τα μπισκότα και τα κέικ του. Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, που η Φτερωτή νιώθει το πιο τυχερό παιδί στον κόσμο!

Η διαφορετική σύσταση από τη συνήθη μέχρι πρότινος δυαδική οικογένεια έχει τις αρνητικές παρενέργειες που ισχυρίζονται οι πολέμοί της;

Για μένα υπήρξε καθοριστικό ένα ταξίδι που είχα κάνει παλαιότερα στην Ινδία, όπου διαπίστωσα ιδίοις όμμασι ότι υπάρχουν παιδιά, πολλά παιδιά, που μεγαλώνουν μόνα τους στους δρόμους. Το τι εμείς οι Δυτικοί θεωρούμε «σύνηθες» αφορά ένα συγκεκριμένο μέρος του πλανήτη και την πολύ πρόσφατη ιστορία του. Η συζήτηση για τις «παρενέργειες» της μιας ή της άλλης μορφής οικογένειας δεν είναι επομένως καθόλου παραγωγική – έτσι κι αλλιώς, οικογενειακή ποικιλομορφία πάντα υπήρχε. Σημασία έχει όλα τα παιδιά να μεγαλώνουν με ασφάλεια, φροντίδα κι αγάπη. Ας αφιερώσουμε την ενέργειά μας σε αυτό.

Αντιθέτως, μήπως οι αρνητικές παρενέργειες προέρχονται όταν σημαδεύουμε τη διαφορετικότητα, κάθε διαφορετικότητα; Τι πιστεύεις;

Πράγματι, ενώ η ποικιλομορφία στη φύση θεωρείται δεδομένη, μας είναι δύσκολο να την αποδεχτούμε στους ανθρώπους, σαν να μην είμαστε κι εμείς μέρος της φύσης. Αυτό είναι που προκαλεί ιστορικά την περιθωριοποίηση ατόμων ή ομάδων, τα εγκλήματα

μίσους, τους διωγμούς, τις γενοκτονίες... Το έχουμε δει να συμβαίνει ξανά και ξανά. Πότε θα βάλουμε μυαλό;

Είχες παίξει πιο «παιδικό» ταμπλό με τα προηγούμενα βιβλία σου, ωστόσο με Το Πάρτι στο Ποτάμι πέρασες σε μια πίστα που δεν έχουν τολμήσει πολλοί. Νομίζω ότι αισθάνεσαι δικαιωμένη...

Θα έλεγα ότι αισθάνομαι ενδυναμωμένη. Πάντα ήθελα να εξερευνώ θέματα που διευρύνουν την οπτική μου και με την έκδοση του «Πάρτι στο ποτάμι», νιώθω ότι μπορώ να συνεχίσω να το κάνω.

Τα βραβεία, οι διακρίσεις, ποιον ρόλο παίζουν στη σκέψη σου, στη σκέψη μιας νέας συγγραφέα;

Τα βραβεία αποτελούν για αυτή εδώ τη συγγραφέα μια μεγάλη ηθική ικανοποίηση. Προσοχή όμως: της προκαλούν και λίγο άγχος για τα επόμενα συγγραφικά της βήματα. Θα πρέπει να βρει την ισορροπία!

Πάμε και στο καινούργιο σου βιβλίο που μόλις κυκλοφόρησε, πάλι από τις Εκδόσεις Ψυχογιός. «Χόρεψε μαζί μου». Ποια είναι η ιστορία του;

Το «Χόρεψε μαζί μου» είναι η ιστορία μιας τυπικής δεκατετράχρονης που διεκδικεί την ανεξαρτησία της, αναζητά τον δικό της τρόπο έκφρασης, ερωτεύεται και στην πορεία συγκρούεται, όπως όλα τα παιδιά, με τη μαμά της. Μέσα από τη σύγκρουση, μαμά και κόρη θα κάνουν ένα ταξίδι κατανόησης τόσο του εαυτού τους, όσο κι η μια της άλλης και τελικά θα χορέψουν μαζί.

Συνεχίζουν οι σημερινοί γονείς να σκεπάζουν τις επιλογές των παιδιών τους; Ήταν ένας από τους λόγους που το έγραψες;

Νομίζω ότι δεν σκεπάζουμε απλά τις επιλογές των παιδιών μας – συχνά δεν τις αφήνουμε καν να υπάρξουν, όχι απαραίτητα συνειδητά, αλλά λόγω έλλειψης χρόνου και προσήλωσης σε βραχυπρόθεσμους μαθησιακούς στόχους: να βγάλουν έναν καλό βαθμό στο τρίμηνο, να τελειώσουν ΚΑΙ μια δεύτερη ξένη γλώσσα... Πολλά παιδιά δεν έχουν αναρωτηθεί ποτέ τι τους αρέσει πραγματικά και δεν αντλούν καμία χαρά από τα μαθήματα και τις εξωσχολικές τους δραστηριότητες. Σίγουρα, ένας από τους λόγους που έγραψα το «Χόρεψε μαζί μου» ήταν για να θυμάμαι να προσπαθώ πάντα να ακούω την κόρη μου και τις ανάγκες της που αλλάζουν όσο μεγαλώνει.

Γιατί πιστεύεις ότι προσπαθούμε να πετύχουμε πράγματα που δεν μπορέσαμε εμείς μέσα από τα παιδιά μας; Τι ψυχολογικό υπόβαθρο υπάρχει σε αυτήν την αναμφίβολα διαταραχή;

Η ζωή είναι μόνο μία, έτσι δεν είναι; Ίσως όταν κάνουμε παιδιά να νιώθουμε σε κάποιο επίπεδο ότι μας δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία να ζήσουμε -μέσα από τα παιδιά μας- μια ζωή με λιγότερα λάθη, με περισσότερα επιτεύγματα, κι άρα πιο ευτυχισμένη και πλήρη. Μεγάλη ψευδαίσθηση βέβαια, γιατί όσο και να προσπαθούμε να το αποτρέψουμε, τα παιδιά θα κάνουν λάθη, θα έχουν αποτυχίες κι απογοητεύσεις κι αυτό είναι αναπόσπαστο μέρος της δικής τους αυτοπραγμάτωσης.

Έχεις και την εικαστική συνδρομή της Θέντας Μιμηλάκη σε αυτό το βιβλίο. Πόσο σημαντικός είναι ο/η εικονογράφος στα βιβλία που απευθύνονται σε αυτές τις ηλικίες όπου έχει αρχίσει το κείμενο να κλιμακώνει τη δυναμική του;

Αν και σε βιβλία για μεγαλύτερα παιδιά η εικόνα περιορίζεται σε σχέση με το κείμενο, νομίζω ότι παίζει και πάλι έναν σημαντικό ρόλο, αυτόν του να δίνει ταυτότητα στο κείμενο, όπως ένα λογότυπο δίνει ταυτότητα σε ένα αναψυκτικό, ένα ρούχο ή ένα μουσικό συγκρότημα. Η ταυτότητα, το «branding» είναι πράγματα που οι έφηβοι προσέχουν κι αξιολογούν. parti sto rotami cover 1

Ας γνωρίσουμε τη Χριστίνα με μια φράση

Πού γεννήθηκες;

Στην Αθήνα.

Πώς είναι να ζεις αλλού από εκεί που γεννήθηκες;

Από τη στιγμή που το παίρνεις απόφαση, μπορεί να είναι πολύ ωραία! Στην πόλη όπου ζω (Ηράκλειο Κρήτης), βλέπω θάλασσα κι ελαιώνες από το παράθυρό μου κι είμαι δέκα λεπτά μακριά από το κέντρο, την παραλία και το βουνό. Εδώ εργάζομαι, έχω δημιουργήσει την οικογένειά μου και γνωρίσει μερικούς εξαιρετικούς ανθρώπους.

Ποιο βιβλίο βρίσκεται τώρα στο κομοδίνο σου και ποιο αδιάβαστο περιμένει να πάρει τη θέση του;

Στο κομοδίνο μου τώρα: «Ο άρχοντας των μυγών», William Golding και «Η μυστική ζωή των δέντρων», Peter Wohlleben. Περιμένει να πάρει τη θέση τους: «Σάγκι Μπέιν», Douglas Stuart.

Ποιος/ποια συγγραφέας επηρέασε περισσότερο τη σκέψη σου;

Σαν παιδί: Η συγγραφέας της σειράς Moomin, Tove Jansson. Σαν ενήλικας: Graham Swift.

Ποια ζώσα προσωπικότητα θα έδινες γη και ύδωρ για να γνωρίσεις για μια ώρα;

Τη Malala Yousafzai.

Ποια πόλη αγάπησες περισσότερο απ' όλες;

Εκτός από Αθήνα και Ηράκλειο, το Λονδίνο όπου έζησα για τρία χρόνια.

Στο Πάρτι στο ποτάμι, ποια τραγούδια θα ακούγονταν;

Αφού το πάρτι γίνεται στο ποτάμι, θα ξεκινήσουμε με τα «Επτά ποτάμια» (Ελευθερία Αρβανιτάκη – Δώρος Δημοσθένους). Θα τιμήσουμε τον Πλατύποδα για τις λιχουδιές που μας έφτιαξε με το «Η μπόσα νόβα του ζαχαροπλαστέιου» (Σπύρος Σακκάς) και τον Δεινόσαυρο για όλες τις βουτιές από τον λαιμό του με το ομότιπλο τραγούδι «Πάρτι στο ποτάμι» (Μαρία Καριωτάκη-Νίκος Βογιατζάκης). Το «Μια γιορτή στη γειτονιά του Ήλιου» (Χάρης Κατσιμίχας) ταιριάζει τέλεια με τις ιστορίες που θα μας πει το Φίδι δείχνοντάς μας τους αστερισμούς. Κι επειδή σε αυτό το πάρτι γιορτάζουμε την ποικιλομορφία, σίγουρα θα κλείσουμε με τα «Η αγάπη δεν έχει μόνο ένα χρώμα» (Σοφία Κουρτίδου), «Εγώ είμαι εγώ» (Δέσποινα Μπογδάνη-Σουγιούλ), «Γιατί είμαστε οικογένεια» (Φοίβος Δεληβοριάς).

Στο Χόρεψε μαζί μου, ποια ορχηστρικά θα ήταν το soundtrack;

Στο soundtrack του «Χόρεψε μαζί μου», δικαιωματικά θα υπήρχαν καλλιτέχνες που θαυμάζει η Ισμήνη, όπως ο Jack Harlow και ο

Drake. Θα μου άρεσαν επίσης hip hop εκτελέσεις κλασικών κομματιών των Mozart, Beethoven και Bach. Τέλος, ένα κομμάτι που πιστεύω ότι εκφράζει όλο το «ταξίδι» της Ισμήνης, από τον αρχικό ενθουσιασμό όταν ανακαλύπτει τον χορό, τη σύγκρουση με τη μαμά της, την αγωνία και τελικά τη συμφιλίωση είναι το «Polyphonischer tango», Op. 137 του Alfred Schnittke.